

ă fi oare o simplă coincidență faptul că astăzi: cînd - iarăși - un război (deocamdată doar de interes, nu și ca proporții) mondial zgudule omenirea; cînd zeci de mii de misiuni de luptă ale aviației aliate au ca efect (secundar?) dispariția fără urmă a unor piloți; cînd deșertul înghite, cu aceeași indiferență, și rachetele aducătoare de moarte, dar și viețile aviatorilor căzuți; să fie oare o simplă coincidență, deci, premiera unei opere ce are la bază cartea cea mai cunoscută a lui Antoine de Saint-Exupéry, aviatorul dispărut fără urmă, către sfîrșitul trecutului război mondial, într-o zonă nu foarte îndepărtată de aceea în care se desfășoară în prezent operațiunile militare? Aș spune, mai degrabă, că

scrierea partiturii (cu vreo doi ani anterioară declanșării conflictului din Golf) și montarea operei (și ea, începută cu mult înaintea declanșării războiului propriu- zis) intră în aceeași sferă de premoniții în care se înscrie însăși cartea lui Saint-Exupéry, sublimă parabolă a cunoașterii, ce debutează cu un accident de avion în deșert și se sfîrșește cu o moarte care nu este altceva decît pasul cel mai demn spre viața veșnică.

Lui Antoine de Saint-Exupéry, "Patria recunoscătoare" i-a gravat numele, pentru eternitate, pe una din coloanele ce susțin Pantheonul Franței; lui Antoine de Saint-Exupéry, arta românească i-a înălțat acum, pentru contemporaneitate, un monument muzical - ofrandă modestă, dar cu atît mai semnificativă cu cît se adresează oamenilor de mîine: copiii de azi. Căci dacă Micul Prinț al lui Saint-Exupéry este o carte mai cu seamă pentru cel mare, opera compozitorului Vlad Oprean este un spectacol mai cu seamă pentru cel mic. Accesibilitatea extremă a muzicii (gen "Umbrelele din Cherbourg"), simplismul ei aflat au impus astfel o tratare scenică similară, pe care numai cunoscătorul spectacolelor destinate copiilor (de la "Creangă" la "Tăndărică") o poate aprecia la justa ei valoare. Surpriza este cu atît mai mare pentru spectatorul de operă avizat, cu cît regizorul Cristian Mihăilescu - după montările sale anterioare (Bărbierul din Sevilla, Don Pasquale, Elixirul dragostei), unde densitatea invențiilor

LUMINIȚA VARTOLOMEI

"MICUL PRINȚ" ȘI COINCIDENȚELE

scenice era copleșitoare - construește aici un spectacol ce se remarcă tocmai prin marea economie de mijloace și efecte. Ceea ce nu înseamnă că fantezia artistului nu se regăsește în câteva momente antologice, cum sînt scena Vulpil (ă propos: n-am înțeles de ce compozitorul - care este și semnatarul libretului - numește acest personaj "Vulpolul". Numai pentru că, în limba franceză, vulpea e... băiat? Dar atunci, de ce a scris rolul pentru voce de... soprană?!), legănată de... doi copaci (bas și bariton!) sau aceea a Fluturului, zburînd efectiv prin aer, așa cum numai la Opera Mare din Paris am mai văzut (acolo însă - în Sifida - zbura o balerină - nu o cîntăreață, și chiar cîntînd!). Din nou, colaborarea lui Cristian Mihăilescu cu scenografa Viorica Petrovici se dovedește fericită: decorurile (cu plasticele simboluri ale întâlnirilor Micului Prinț, înălțate rînd pe rînd pe firmament) și costumele (excelent mai ales acela al Bețivului: o urlașă sticloasă pîntecoasă, cu un briu de buzunare din care les alte sticle) schițează o aură de feerie. La fel de fericită s-a dovedit, de altfel, și colaborarea regizorului cu dirijorul Carol Litvin, cu coregrafula Doina Andronache și cu întreaga echipă de interpreți: actorul Silviu Stănculescu, întruclpindu-i cu sensibilitate și discreție pe Aviator; micuța Alda Macri (din Corul de copii al RTV), luptîndu-se să-și învingă stîngăcia, într-o mișcare... stînjită și de cablul microfonului fără de care vocea sa, și așa greu încercată pe parcursul unei partituri ample și dificile, nu s-ar fi putut auzi în sală; cel mai tineri solști al Operei Române (cîțiva dintre ei angajați abia astă toamnă), cu voci foarte bune și veritabilă înzestrare actoricească: soprana Daniela Vlădescu, mezzosoprana Gabriela Drăgușin, baritonul Dorin Mara, bașii Sever Barnea, Paul Basacopol și Mihnea Lamatic, în fine, soprana Felicia Filip, care cu două zile înaintea premierii a început să se numească... Felicia Filip-Mihăilescu!

... Și un ultim amănunt "monden": în sală, la premiera absolută a acestei opere românești, se afla o cîntăreață care a dus faima școlii românești de operă pe toate meridianele contemporaneității: Ileana Cotrușă. ■

ⓐ daniela vlădescu și alda macri